

Sygn. akt III AUa 2006/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski
Sędziowie:	SSA Michał Bober (spr.) SSA Barbara Mazur
Protokolant:	Aleksandra Portaszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 r. w Gdańsku

sprawy G. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt VII U 2218/12

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

G. G. odwołała się od decyzji organu rentowego odmawiającej prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy zmienił decyzję ZUS i przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od dnia 1 maja 2012r. opierając rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczona G. G., urodzona dnia (...), w dniu 25 maja 2012r. r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.wniosek o emeryturę. Wnioskodawczyni nie pozostaje w stosunku pracy. Jest członkiem OFE, jednakże we wniosku o emeryturę wniosła o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnych za pośrednictwem Zakładu w dochody budżetu państwa. W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczona udowodniła na dzień 01 stycznia 1999 r. 23 lata, 5 miesięcy i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 7 lata, 2 miesiące i 29 dni pracy w szczególnych warunkach. Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 1 czerwca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.odmówił G. G.prawa do emerytury w obniżonym

wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach, z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia wymaganego 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawczyni G. G. z zawodu jest technikiem chemikiem. W okresie od dnia 4 sierpnia 1975r. do 28 lutego 1998 r. zatrudniona była w (...)Zakładach (...)w Sp. zo.o. z siedzibą w S., na Wydziale Produkcji Różnej - (...) , w skład którego wchodziły 3 oddziały : Oddział L., Oddział (...), Oddział (...). Oddział (...)zajmował się przerobem żywic i tworzyw sztucznych oraz nakładaniem i uszlachetnianiem druków na pochwach polistyrenowych oraz wykonywaniem detali latarkowych tzn. korpusów latarek. Poza tym wykonywane tam były detale pochewek polietylenowych i polistyrenowych dla Wydziału II.

Na oddziale tym pracowali:

- praser tworzyw sztucznych, który zajmował się obsługą wtryskarek, wykonując detale latarkowe i pochewki polietylenowe i polistyrenowe. Przy tym urządzeniu znajdował się młynek do tworzyw sztucznych, tam przeważnie mielono polietylen, polistylen i polipropylen,
- nakładacz druku metodą offsetową, który nakładał na pochewki polistyrenowe nadruk. W związku z tą pracą zachodziła konieczność przemywania kliszy rozpuszczalnikami offsetowymi i nitro,
- wydmuchiarka (butelczarka) korpusów latarkowych. Osoba zatrudniona na tym stanowisku zajmowała się obsługą maszyny o nazwie wydmuchiarka czy butelczarka. Ona przygotowywała polietylen niskociśnieniowy z domieszką pigmentu kadmowego. Przy tej maszynie znajdował się młynek do tworzyw i on służył do mielenia wykonanych braków.

Na wszystkich ww. stanowiskach wykonywana była praca w warunkach szczególnych.

W początkowym okresie zatrudnienia, przez okres 5 miesięcy G. G. wykonywała pracę na stanowisku pracownika fizycznego a następnie od 1 lutego 1976r. była zatrudniona na stanowisku kontrolera jakości w Oddziale (...). Nazwa stanowiska zmieniała się, ale nie zmieniał się zakres obowiązków wnioskodawczyni. Praca polegała na kontrolowaniu detali, półwyrobów i wyrobów, które były produkowane na oddziale. Do zakresu obowiązków G. G. należała kontrola jakości produkcji na Oddziale (...). Praca jej polegała na kontrolowaniu czy wykonane detale, półwyroby i wyroby są zgodne z dokumentacją techniczną i technologiczną. Wnioskodawczyni dokonywała pomiaru detali, półwyrobów i wyrobów i zapisywała dane w specjalnym zeszycie. Do jej obowiązków należała kontrola przychodzących z magazynu materiałów pod kątem ich zgodności z dokumentacją technologiczną. Na koniec zmiany spisywała ilość wykonanych braków. Brakiem zaś było to, co zostało uznane za brak w następstwie przeprowadzonej przez wnioskodawczynię kontroli. Do obowiązków wnioskodawczyni należało także sporządzanie dwutygodniowych i miesięcznych raportów braków. Na hali produkcyjnej znajdowała się miejsce tzw. mistrzówka, gdzie wnioskodawczyni wykonywała „pracę papierową”. Pomiar wszystkich detali wykonywany był na hali. Na hali dokonywana była też wizualna kontrola produkowanych detali. Wnioskodawczyni wykonując pracę kontrolera musiała podejść do konkretnej maszyny, sprawdzić czy wyrób jest dobrze wykonany, musiała go zmierzyć, zważyć i zatwierdzić czy jest dobry. Obowiązana była także stwierdzić czy nadruk na maszynach offsetowych jest prawidłowo zrobiony. W przypadku gdy stwierdziła np. zamazaną literę, to wydawała polecenie przemycia bębnowi maszyny benzenem. Ubezpieczona przy tych czynnościach musiała być obecna. G. G. przeprowadzała kontrolę na dwóch dużych halach i dwóch dalszych pomieszczeniach . Na jednej hali było 12 maszyn-wtryskarek a na drugiej 23 maszyny. Wnioskodawczyni do każdej maszyny musiała podejść i wziąć wyprodukowany wyrób i poddać go oględzinom i dalszym niezbędnym badaniom. W odrębnych pomieszczeniach znajdowała się maszyna drukująca oraz butelczarka, która wytwarzała korpusy latarek. Odnośnie pracy butelczarki ubezpieczona musiała sprawdzić czy korpus jest dobrze wydmuchany, czy wchodzi do niego baterie. Praca wnioskodawczyni polegała także na zaopatrzeniu produkcji w niezbędne pigmenty do produkcji latarek. Natomiast kontrola jakości na offsecie polegała na sprawdzeniu nadruków, sprawdzeniu czy daty są zgodne i czy nadruk jest równo nałożony.

G. G. pracując jako kontroler jakości była narażona na wdychanie oparów z tworzyw sztucznych, rozpuszczalników, kurzu z tworzyw i pigmentów. Przez cały okres zatrudnienia wnioskodawczyni otrzymywała dodatek szkodliwy, posiłki regeneracyjne i mleko.

Z Zarządzenia (...)dyrektora (...)Zakładów (...)wynika, iż za pracę w szczególnych warunkach może być uznana praca kontrolera jakości surowców i materiałów wykonywana na wydziale (...).

J. T. była zatrudniona w (...)Zakładach (...)od 1975r do 2000r na stanowisku tłoczarza w metalu i prasera tworzyw sztucznych na Wydziale (...), w tym na Oddziale (...). Dostała świadectwo pracy w warunkach szczególnych z firmy (...)za cały okres zatrudnienia.

B. P. była zatrudniona w (...) Zakładach (...) od 12.09.1969r do 30.11.2001r., w charakterze stażystki, kontrolera jakości i starszego mistrza.

H. P. była zatrudniona w (...) Zakładach (...) od 26.03. 1976r. do 30.04.1997r. w charakterze monterki ogniw i baterii, starszego wartownika, prasera i operatora wielomaszynowego.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącej G. G. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonej do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawczyni legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, że stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawczyni prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009, Nr 153 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale XIV (prace różne) pod pozycją 24 wskazano kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko- techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy, a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczona osiągnęła 55 rok życia, na dzień (...) r. udokumentowała okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 20 lat, nie pozostawała w stosunku pracy oraz złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na koncie w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w dochody budżetu państwa.

Przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany cały okres zatrudnienia wnioskodawczynie w (...)Zakładach (...)w Sp. zo. o. z siedzibą w S., tj. od dnia 4 sierpnia 1975r. do 28 lutego 1998 r. a nie jedynie zaliczony przez pozwanego okres zatrudnienia od 1 czerwca 1990r. do 28 lutego 1998r, z tytułu zatrudnienia przy obsłudze urządzeń podstawowych i pomocniczych w spawalniach i ogrzewalniach rur i walczków na stanowisku zwijacza blach na zwijarkach poziomych i pionowych. Pozwany odmawiając zaliczenia spornego okresu zatrudnienia od 4 sierpnia 1975r. do 30 maja 1990r. wskazał na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, za ten okres zatrudnienia oraz podnosił, iż postępowanie wyjaśniające wykazało, iż praca kontrolera jakości na wydziale (...), nie stanowi pracy w szczególnych warunkach w oparciu o obowiązujące przepisy zakładowe tj. Zarządzenie nr 14 dyrektora (...)Zakładów (...).

W ocenie Sądu, fakt wykonywania przez ubezpieczoną pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (świadectwie pracy z dnia 24.02.1998r. oraz pozostałych dokumentach znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawczynie w tym angażach). Niewątpliwie został on potwierdzony i uszczegółowiony zeznaniami wnioskodawczynie oraz świadków J. T., B. P.i H. P.– współpracowników ubezpieczonej ze spornego okresu zatrudnienia – którzy zgodnie zeznali, iż wnioskodawczynie przez cały okres zatrudnienia na stanowisku kontrolera jakości wykonywała pracę na Wydziale (...) – Oddziale (...), w którym jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego jednoznacznie wynika, iż wnioskodawczynie pracując jako kontroler jakości, kontrolowała jakość wyrobów wykonywanych przez osoby zatrudnione na stanowiskach zaliczanych do pracy w szczególnych warunkach, w tym pracę praserów tworzyw sztucznych, którzy zajmowali się obsługą wtryskarek, nakładaczy druku metodą offsetową, którzy nakładali na pochwarki polistyrenowe nadruk, wydmuchiwarek (butelczarek) korpusów latarkowych.

Zdaniem Sądu, przesłuchani w sprawie świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczoną pracy byli, bowiem zatrudnieni w tym samym okresie czasu, w tym samym zakładzie pracy, na

stanowiskach polegających kontroli jakości (J. T. i H. P.) i stanowisku równorzędnym (B. P.). Sąd nie znalazł też jakichkolwiek podstaw by kwestionować ich wiarygodność.

W świetle powyższego, brak jest w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania szczególnego charakteru pracy wnioskodawczynie.

Istotne znaczenie dla zakwalifikowania danej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach ma jedynie bezpośrednie narażenie pracownika na działanie czynników szkodliwych, kwalifikujących daną pracę jako wykonywaną w szczególnych warunkach, a nie inne czynniki, jak np. forma zatrudnienia – rodzaj zawartej umowy o pracę.

W ocenie Sądu ubezpieczona spełniła wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ w dniu 27 marca 2010 r. ukończyła 55 lat, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentowała okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze, co najmniej 20 lat, wprawdzie przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego, ale we wniosku o emeryturę złożyła oświadczenie o przekazanie środków zgromadzonych na koncie w otwartym funduszu emerytalnym w dochody budżetu państwa oraz nie pozostawała w stosunku pracy.

A wobec doliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach (zaliczonego przez pozwanego okresu - 7 lat, 2 miesiące i 29 dni) spornego okresu od 4 sierpnia 1975r. do 30 maja 1990r. spełniła także przesłankę, co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawczynie w spornym okresie wykonywała pracę na stanowisku opisanym jako kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie wobec tego, iż była zatrudniona na stanowisku, o którym mowa w pkt 24 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Uwzględnienie, bowiem spornego okresu, wskazuje, iż staż pracy wnioskodawczynie w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania wnioskodawczynie świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

Nie uszło uwadze Sądu, iż zakład pracy w piśmie z dnia 31.05.2012r. (k.39) (po przekształceniach (...)Sp.zo.o.) a także pozwany wskazywali, na brak podstaw do zaliczenia spornego okresu pracy, jako pracy w szczególnych warunkach, powołując się na Zarządzenie Nr (...)dyrektora (...)Zakładów (...)w S., z którego wynika, że kwalifikującym do pracy w szczególnych warunkach na stanowisku kontrolera jakości jest wykonywanie tej pracy na wydziale (...).

Podkreślenia wymaga, iż Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stanowił akt wykonawczy do ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1982 r. Nr 40, poz. 267). Utrzymane w większości w mocy przez ustawę o emeryturach i rentach z FUS (art. 32 ust. 4 tej ustawy) przepisy rozporządzenia określają rodzaje prac wykonywanych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze w § 4-15 oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. § 1 ust. 2 rozporządzenia zawiera, co prawda, upoważnienie dla właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz centralnych związków spółdzielczych do ustalania w podległych i nadzorowanych zakładach stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B rozporządzenia. Zauważyć należy jednak, że wskazane podmioty nie mogą kreować tych stanowisk pracy w sposób dowolny. Zarządzenie resortowe musi być, wobec powyższego, dostosowane do rozporządzenia Rady Ministrów, w którym zawarty jest kompletny wykaz stanowisk pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Dla uznania, zatem konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia, natomiast

wykazy stanowisk ustalane przez właściwe podmioty w odniesieniu do podległych zakładów pracy mają jedynie charakter techniczno-porządkujący.

Z uwagi na powyższe wymienienie danego stanowiska czy rodzaju prac warunkujących przyznanie spornego prawa do emerytury nie może być interpretowane w sposób zawężający przez przepisy resortowe danego zakładu pracy tzn. w całkowitym oderwaniu od rodzaju pracy, która była wykonywana. Dlatego stanowisko prezentowane przez zakład pracy, na którym opiera się pozwany w decyzji i w odpowiedzi na odwołanie, iż praca wykonywana na stanowisku kontrolera jakości produkcji, może zostać uznana dla zakładu pracy G. G. na podstawie Zarządzenia Nr (...) tylko w przypadku wykonania jej na wydziale (...) jest błędne. Niewątpliwie wnioskodawczyni wykonywała pracę na stanowisku kontroli jakości produkcji na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, wykonując pracę kontrolera jakości na wydziale (...) Oddziale (...) i to ustalenie przesądza o zakwalifikowaniu tej pracy jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Zarządzenia resortowe mogą mieć znaczenie jedynie w sferze dowodowej. Z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego, czy centralny związek spółdzielczy, w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie nie może - w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych - załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów stanowić o braku uprawnień do świadczenia. Dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 4 ze zm.) oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia, natomiast wykazy stanowisk ustalane przez właściwe podmioty w odniesieniu do podległych zakładów pracy mają jedynie charakter techniczno-porządkujący.

Podkreślenia także wymaga, iż niewątpliwie Zarządzenie nr (...) jest aktem niższego rzędu w stosunku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze a także aktem nie obowiązującym na dzień wydania zaskarżonej decyzji. Podkreślenia także wymaga, iż w § 4 rozporządzenia wskazano, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie pozostałe warunki wymienione w tym rozporządzeniu. Jak już wskazano powyżej w wykazie A dział XIV (prace różne) pod poz. 24 wskazano, iż kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno - techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie kwalifikuje do zaliczenia tej do pracy do pracy w szczególnych warunkach.

Odnosząc się do zakresu prac administracyjno - biurowych wykonywanych przez wnioskodawczynię, Sąd wywodzi, że czynności dozoru inżynieryjno-technicznego lub kontroli, wymienione w poz. 24 działu XIV wykazu A załącznika do rozporządzenia, to czynności wykonywane w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim dozorze i kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Odstępstwa od tej reguły mogą dotyczyć czynności ściśle związanych ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część lub innych krótkotrwałych przerw w narażeniu na działanie takich czynników spowodowanych np. udziałem w koniecznym szkoleniu.

Tak więc w celu rozstrzygnięcia rozważanego problemu konieczne jest odróżnienie czynności administracyjno - biurowych ściśle związanych ze sprawowanym dozorem inżynieryjno-technicznym, stanowiących jego immanentną cechę, od czynności, które nie pozostają w żadnym związku z tym dozorem i stanowią dodatkowe obowiązki pracownicze.

Pomimo więc wykonywania pewnych czynności w warunkach nienarażających bezpośrednio na szkodliwe dla zdrowia czynniki, można uznać, że dana osoba wykonuje pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jeżeli są to czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego immanentną cechę.

Zaliczenie okresu pracy do uprawnień przewidzianych w rozporządzeniu nie jest uzależnione od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni nadzór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego doszło do wykształcenia jednolitego poglądu o możliwości przyjęcia, że praca jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, pomimo wykonywania niektórych czynności w warunkach niewystępowania bezpośredniego narażenia na szkodliwe czynniki dla zdrowia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd poddał ocenie, czy prace biurowo- administracyjne świadczone przez G. G.wykonywane na wydziale (...) były ściśle związane ze sprawowaną kontrolą jakości. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego jednoznacznie wynika, że czynności te mieszczą się w zakresie prac na stanowisku kontrolera jakości i były konieczne do wykonywania pracy na stanowisku kontroli jakości wyrobów na Wydziale (...). Wnioskodawczyni słuchana na rozprawie w dniu 17.10.2012r wskazała „... sporządzałam dwutygodniowe i miesięczne raporty braków ”(k. 25), co jednoznacznie wskazuje, iż należało to do jej zakresu obowiązków. To ustalenie daje podstawę do uznania, iż czynności administracyjno – biurowe wchodziły do zakresu obowiązków na stanowisku kontrolera jakości na wydziale (...) a to ustalenie skutkuje uznaniem, iż praca wykonywana przez G. G.w spornym okresie czasu podlega zaliczeniu do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany zarzucając rozstrzygnięciu:

naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, § 2 ust.1 i § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r w sprawie wieku emerytalnego o pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyznanie ubezpieczonej prawa do emerytury począwszy od dnia 1.05.2012roku, w sytuacji gdy ubezpieczona nie wykonywała stale i w pełnym wymiarze pracy w warunkach szczególnych przez okres 15 lat;

naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do wykonywania przez ubezpieczoną pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze, art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu na jakiej podstawie prawnej sąd I instancji zaliczył prace na stanowiskach praser tworzyw sztucznych, nakładacz druku metodą offsetową, wydmuchiwarka do prac wykonywanych w warunkach szczególnych (wykaz A) co uniemożliwia pozwanemu ocenę zasadności rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku

W konsekwencji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania tudzież o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona w sposób skutkujący zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania.

Podzielić należy zarzuty apelacyjne tak co do naruszenia przez Sąd przepisów prawa materialnego jak też co do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów.

Przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jt.: Dz.U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) ustanawiają zasadę, wedle której emerytura przysługuje mężczyźnie po ukończeniu 65 roku życia (art.24 ust.1 i art.27 pkt 1) Prawo do emerytury w wieku obniżonym (w tym związane z pracą w warunkach szczególnych) jest więc wyjątkiem od ww. reguły. W konsekwencji obowiązek udowodnienia wszystkich przesłanek do ziszczenia się tego wyjątku spoczywa na ubezpieczonym. Co więcej, wszelkie istotne wątpliwości, które pojawiają

się w toku postępowania dowodowego muszą skutkować przyjęciem, że przesłanki uzyskania prawa do wyjątkowego wszak świadczenia nie zostały wykazane. Nie budzi wątpliwości, iż głównym motywem przyświecającym ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS a następnie jej zachowaniu w kształcie wynikającym z obowiązujących przepisów było założenie, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu. Osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Służy to swoistemu „wyrównaniu szans” na skorzystanie z prawa do emerytury. W przypadku osób wykonujących prace szczególnie wyniszczające organizm, obniżenie wieku jest skutkiem uzasadnionego medycznie wniosku, iż organizm wcześniej traci wydolność umożliwiającą dalszą aktywność zawodową. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się więc pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w znaczny sposób jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Jako przykład takiej pracy można wskazać na prace w narażeniu na hałas przekraczający dozwolone normy, w zapyleniu, w oparach chemicznych, w wysokich temperaturach lub zmiennych warunkach atmosferycznych.

Wszystkie obowiązki dowodowe w zakresie wykazania, że wykonywana praca w spornym okresie miała charakter pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43, ze zm.) obciążają wnioskodawcę a nie organ rentowy. To więc nie organ rentowy ma obowiązek wykazania, że praca wykonywana przez wnioskodawcę nie miała charakteru pracy w warunkach szczególnych, lecz wnioskodawca ma obowiązek udowodnić, że taki charakter miała. W sprawie o emeryturę w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdzie przedmiotem ustaleń Sądu ma być charakter zatrudnienia w okresie dawnym, gdzie większość dokumentów jest niekompletna a więc wysoce utrudnione jest ustalenie faktów wyłącznie w oparciu o istniejące dokumenty, dokonywanie ustaleń stanu faktycznego odbywa się z reguły poprzez przeprowadzenie dowodów osobowych. Osobowe źródła dowodowe (w tym zarówno zeznania świadków jak i strony procesowej) muszą być skonfrontowane z istniejącą dokumentacją i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia, może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do emerytury. Oceniając tak zebrany materiał dowodowy Sąd musi mieć na względzie nie tylko oczywiste zacieranie się w pamięci świadków pewnych istotnych faktów ale także i naturalne dążenie do złożenia zeznań przychylnych względem dawnego kolegi, przełożonego czy podwładnego. Nie zarzucając nawet tak składanym zeznaniom celowego rozmijania się z prawdą, praktyka rozstrzygania podobnych spraw wskazuje, że wspomniana wyżej przychylność wiąże się często z postrzeganiem charakteru pracy poprzez podobieństwo do pracy własnej czy też innych pracowników. W konsekwencji ocena osobowych źródeł dowodowych musi być wolna od jakiegokolwiek naiwności, uwzględniając reguły logiki oraz zasady doświadczenia zawodowego i właśnie takiej oceny zabrakło w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny oczywiście zgadza się z tym, że decydujące znaczenie przy kwalifikacji stanowisk, na których praca wykonywana jest w warunkach szczególnych mają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. W całej rozciągłości podzielić należy utrwalone w orzecznictwie i wielokrotnie przywołane stanowisko, że wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego. (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r. w sprawie I UK 403/11, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie II UK 218/09)

W ostatniej ze wskazanych spraw Sąd Najwyższy rozwijając tą myśl wskazał, że z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego czy centralny związek spółdzielczy w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana

była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może - w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych - stanowić negatywną przesłankę dowodową.

Właściwym zarządzeniem resortowym dla oceny charakteru pracy wnioskodawczynie z perspektywy rozporządzenia z 1983r. jest zarządzenie nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 30.03.1985r. w sprawie wykazu stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz.Urz. MHiPM z 1985r. nr 1-3 poz.I). Wynika to ze świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego skarżącej przez następcę prawnego jej pracodawcy za okres od 01.06.1990r. do 28.02.1998r. (w aktach osobowych koperta k.23). Potwierdza to również fakt, że ww. zarządzenie zastąpiło uchylone nim zarządzenia nr 6 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego . w sprawie wykazu stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach w niektórych zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego oraz zarządzenie nr 7 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z 19 maja 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz.Urz. MHiPM z 1983r. nr 3-5 poz. 8 i 9). Pierwsze ze wskazanych zarządzeń obejmowało właśnie m.in. zakłady o profilu elektrochemicznym.

Wnioskodawczynie wywodzi, że była zatrudniona w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia z 1983r. w dwóch okresach:

- od 04.08.1975r. do 31.05.1990r. (łącznie 14 lat, 9 miesięcy i 28 dni) – sporny okres pracy w nadzorze i kontroli oraz
- od 01.06.1990r. do 28.02.1998r. (łącznie 7 lat i 10 miesięcy) – okres potwierdzony świadectwem pracy w warunkach szczególnych – w aktach osobowych.

W konsekwencji wyłącznie zaliczenie wnioskodawczynie obu okresów pracy spowoduje spełnienie przesłanki 15 lat pracy w warunkach szczególnych, niezaliczenie zaś któregośkolwiek z ww. okresów skutkuje tym, że wskazana przesłanka nie zostanie wykazana.

W przekonaniu zaś Sądu Apelacyjnego brak jest wystarczających podstaw prawnych do zaliczenia wnioskodawczynie do okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia z 1983r. tj. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zarówno pierwszego jak i drugiego okresu.

Kontynuując słuszną myśl Sądu I instancji, że zarządzenie resortowe ma znaczenie wyłącznie w sferze dowodowej, zaś dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego należy poczynić zbieżną z zarzutami pozwanego konstatację, że Sąd I instancji nie wskazał w uzasadnieniu na jakiej podstawie prawnej sąd I instancji zaliczył prace na stanowiskach prasier tworzyw sztucznych, nakładacz druku metodą offsetową, wydmuchiarka do prac wykonywanych w warunkach szczególnych (wykaz A). Skoro zaś pracą w warunkach szczególnych jest kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (Dział XIV poz.24 wykazu A), to należy wskazać gdzie w wykazie A określone są stanowiska pracy pozostające pod kontrolą/dozorem skarżącej. Skoro w samym rozporządzeniu (wykazie A) próżno szukać stanowisk nakładacza, prasera czy wydmuchiarki, to oczywistym jest, że pomocniczo należy sięgnąć w tym zakresie do wskazanego zarządzenia resortowego. Nie można przy tym także pominąć pomocniczej roli zarządzenia z 1981r. obowiązującego u pracodawcy wnioskodawczynie. Oczywistym jest bowiem, że pracodawca posiada najlepsze rozeznanie co do faktycznego charakteru pracy i zagrożeń na występujących u niego stanowiskach. Pomocnicza rola tego zarządzenia jest nieco ograniczona zważywszy na datę jego wydania (w 1981r. nie obowiązywały jeszcze przepisy określające szczególne warunki pracy, lecz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz.U. Nr 13, poz.86), co utrudnia osadzenie opisanych tam stanowisk w realiach przepisów obowiązujących od 1983r. Określone w nim wykazy parafowane przez związki zawodowe oraz dyrekcję zakładu określają, iż praca w dozorcze inżyniersko – technicznym jest pracą zaliczaną do I kategorii zatrudnienia wyłącznie na całym terenie wydziału (...). Nie ma natomiast takiego odniesienia do pracy w nadzorze na wydziale

(...), gdzie zatrudniona była wnioskodawczyni. Stanowiska wzmiankowane przez wnioskodawczynię (butelczarki czy nakładacza offsetu na wydziale (...)) istotnie wymienione są jako zaliczane do I kategorii zatrudnienia. Nie przekłada się to jednak na możliwość przyjęcia warunków szczególnych także w odniesieniu do pracy w nadzorze na tym wydziale. O ile bowiem nawet wskazane stanowiska można by nawet uznać za odpowiadające stanowiskom określonym w poszczególnych punktach poz.17 w dziale IV wykazu do zarządzenia resortowego (poz.17 działu IV wykazu A do rozporządzenia), o tyle warunkiem uznania pracy w nadzorze jako pracy w warunkach szczególnych jest ustalenie, że na wydziale (...), czy choćby na Oddziale (...) jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie. Poczynienie takich ustaleń wyłącznie na podstawie zeznań świadków opisujących swoją pracę oraz na podstawie zeznań wnioskodawczyni a z całkowitym pominięciem szczegółowych ustaleń jakich w tym zakresie dokonywał pracodawca jest nieuprawnione.

Gdyby jednak nawet wbrew stanowisku pozwanego wspartemu stanowiskiem pracodawcy wnioskodawczyni uznać, że w okresie od 04.08.1975r. do 31.05.1990r. wnioskodawczyni wykonywała pracę w dozorze i kontroli międzyoperacyjnej w rozumieniu Wykazu A (dział XIV poz.24) do rozporządzenia z 1983r. to okres ten jest niewystarczający, albowiem wynosi niespełna 15 lat – co wynika z wyżej przedstawionego wyliczenia

Za pozostały okres zatrudnienia skarżąca przedłożyła świadectwo pracy w warunkach szczególnych wystawione przez tego samego pracodawcę (następcę prawnego). Oczywiście zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, że pozwany okresu tego nie kwestionował. Nie upoważniało to jednak Sądu do bezkrytycznego przyjęcia dokumentu jako uzasadniającego przekonanie, że wnioskodawczyni w tym okresie pracowała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Sąd ubezpieczeń społecznych przyznając prawo do świadczenia musi ocenić wszystkie przesłanki jego nabycia, o ile więc nawet organ rentowy nie wypowie się na temat określonych dowodów, obowiązkiem Sądu który z dokumentów przeprowadza dowód, jest dokonanie oceny tego dokumentu z uwzględnieniem reguły wynikającej z art.233 k.p.c. Fakt uwzględnienia przez pozwanego do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wykazanego świadectwem pracy nie może spotkać się z aprobatą sądu wówczas, gdy świadectwo pracy w warunkach szczególnych co do podanych w nim faktów budzi wątpliwości już na pierwszy rzut oka. Pochodzące od pracodawcy zaświadczenie o pracy w warunkach szczególnych jest jedynym dowodem jaki może być przedstawiony w postępowaniu administracyjnym przed ZUS. W sądowym postępowaniu odwoławczym jest zaś jednym z dowodów mającym taką samą moc dowodową jak każdy inny dowód, w szczególności dowód z dokumentu prywatnego. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 13 września 2011 r. w sprawie I UK 107/11, z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie I UK 316/08 i wielu innych) Istotne wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń zawartych w tym dokumencie muszą być zweryfikowane przy pomocy innych dowodów, których obowiązek naprowadzenia spoczywa ciągle na wnioskodawcy.

Wnioskodawczyni przedstawiła pochodzące od pracodawcy zaświadczenie (świadectwo) potwierdzające pracę w warunkach szczególnych „przy obsłudze urządzeń podstawowych i pomocniczych w spawalniach i ogrzewalniach rur i walczaków na stanowisku zwijacz blach na zwijarkach poziomych lub pionowych”. Stanowisko to zostało zakwalifikowane do poz.18 pkt 17 w dziale III wykazu A do rozporządzenia z 1983r. Faktem jest, że z angaży i świadectwa pracy skarżącej wynika, że była ona w okresie od 01.06.1990r. do 28.02.1998r. zatrudniona jako „tłoczarz w metalu – brygadzysta”. Oczywiście więc mogła w tym czasie wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę na zwijarkach poziomych lub pionowych a do jej obowiązków mogło należeć zwijanie blach. Brak jest w aktach osobowych dokumentu, który by takie obowiązki potwierdzał lub mu zaprzeczał. Już ze specyfiki jednak zakładu pracy jakim były (...) Spółka z o.o. rodzi się wątpliwość, czy zakład ten był wyposażony w typową i charakterystyczną dla przemysłu hutniczego spawalnię lub zgrzewalnię rur i walczaków. Warto wskazać, że sam pracodawca nieumiejętnie przytoczył przepis rozporządzenia wskazując na pracę w „ogrzewalni” rur i walczaków, co już wywołuje wątpliwość

co do wiedzy, czym się charakteryzuje takie pomieszczenie produkcyjne. Godzi się też wskazać, że w zarządzeniu nr 6 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego . w sprawie wykazu stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach **w niektórych** zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego określającym stanowiska pracy w warunkach szczególnych w innych zakładach elektrochemicznych (w R. i P.) nie wskazano by wykonywane były tam prace w spawalniach czy zgrzewalniach rur i walczaków. Brak zapotrzebowania na takie pomieszczenia produkcyjne w oczywisty bowiem sposób wynikał z profilu produkcyjnego realizowanego w tego rodzaju zakładach.

W trakcie rozprawy apelacyjnej – protokół k.74, wnioskodawczyni przyznała, że (...) Spółka z o.o. nie posiadała żadnych spawalni czy zgrzewalni rur. Nie były tam wykonywane żadne prace spawalnicze, zaś prace zgrzewalnicze ograniczały się do zgrzewania elementów przy produkcji baterii a nie przy zgrzewaniu rur czy walczaków. Prace wnioskodawczyni polegały na cięciu i zwijaniu blach w pomieszczeniu znajdującym się na wydziale (...) funkcjonującym w ramach Oddziału (...).

Prawodawca nieprzypadkowo zaliczył do prac w warunkach szczególnych nie wszystkie prace przy zwijaniu blach a wyłącznie prace w spawalniach i zgrzewalniach rur. Specyfika pracy w tych typowych dla hutnictwa pomieszczeniach charakteryzowała się stałym narażeniem na kontakt z wysokimi temperaturami, polem elektromagnetycznym oraz związkami chemicznymi stosowanymi w procesie spawalniczym (acetylen, wodór, karbid). Warunki funkcjonowania takich pomieszczeń/zakładów oraz wykonywania w nich pracy były ściśle reglamentowane przepisami rozporządzenia Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 2 listopada 1954 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy spawaniu i cięciu metali. (Dz.U. Nr 51, poz.259) Nawet więc jeżeli wnioskodawczyni faktycznie wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę „przy zwijaniu blach”, to nie wykonywała ich w warunkach szczególnych albowiem takowe mogą być uznawane wyłącznie w spawalniach i zgrzewalniach rur.

Reasumując, niewykazanie przez wnioskodawczynię każdego z obu okresów, jako okresów pracy w warunkach szczególnych, eliminuje możliwość przyznania jej emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok stosownie do art.386 §1 k.p.c. i oddalił odwołanie stosownie do art.477¹⁴ §1 k.p.c.